

Księga Przysłów

Rozdział 31

1. Słowa Lemuela, króla Masy, którymi napomniała go jego matka. 2. Co ci mam powiedzieć, mój synu? Co, synu mojego łona? Co mam ci powiedzieć; temu, dla którego uczyniłam tyle ślubów? 3. Nie oddawaj kobietom swojej siły; ani twych zabiegów tym, którzy niszczą królów. 4. Nie królom, Lemuelu, nie królom przystoi pić wino, ani panom pytać o mocny napój. 5. By pijąc, nie zapomniał, co jest Prawem oraz nie spaczył Prawa wszystkich dzieci niedoli. 6. Dajcie napój temu, co ginie; a wino tym, których dusza jest rozgoryczona. 7. Niech pije, by zapomniał o swojej biedzie i więcej nie pamiętał o swej trosce. 8. Otwieraj twoje usta za niemym; w sprawie wszystkich, co giną. 9. Otwieraj twoje usta, sądz sprawiedliwie, broń sprawy biednego i uciśnionego. 10. Dzielną kobietę – któż ją znajdzie? Daleko ponad korale sięga jej wartość. 11. Na niej polega serce męża, i nie zabraknie mu dobytku. 12. Dobrze mu świadczy – a nie źle, po wszystkie dni swojego życia. 13. Szuka wełny i lnu; ochoczo się krząta swą dłonią. 14. Podobna jest do okrętów kupca, bowiem z daleka sprowadza swój chleb. 15. Wstaje dopóki jeszcze noc; wydziela żywność dla swojego domu i zwykłe zatrudnienie dla swych służebnic. 16. Myśli o polu i je nabywa; zasadza winnicę z owocu swoich rąk. 17. Mocą przepasuje swe biodra i krzepko porusza swe ramiona. 18. Uważa, by dobry był jej produkt; w nocy nie gaśnie jej światło. 19. Swoją ręką sięga po wrzeciona, a jej palce ujmują przędlicę. 20. Swoją dłoń otwiera biednemu i swe ręce wyciąga ku ubogiemu. 21. Nie obawia się śniegu na swoim domu, bo cały jej dom ubrany jest w szkarłat. 22. Sporządza sobie kobierce; bisior i purpura stanowią jej szatę. 23. Jej mąż jest poważany w bramach, gdy zasiada ze starszyzną kraju. 24. Przygotowuje też zarzutki i je sprzedaje, a pas podaje kramarzowi. 25. Jej strojem jest moc, wspaniałość i z uśmiechem spogląda na przyszły dzień. 26. Swe usta otwiera z mądrością, a na jej języku uprzejma nauka. 27. Czuwa nad porządkiem swojego domu i chleba próżniactwa nie jada. 28. Jej synowie występują i nazywają ją szczęśliwą, a jej mąż ją wysławia: 29. Wiele niewiast dzielnie się pokazało, jednak ty przewyższasz je wszystkie. 30. Ułudą jest wdzięk, a piękność ulotna; lecz bogobojna niewiasta godna jest chwały. 31. Oddajcie jej owoc jej rąk, a w bramach niechaj ją sławią jej czyny.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012